

registreringen blot „må antages at ville medføre“ de omhandlede virkninger, men først når disse er indtrådt. Herved kan næppe ske væsentlig skade men til gengæld vindes meget i bevissikkerhed.

Der må endvidere skabes sikkerhed for, at en ophævelse af fællesmærket ikke rammer sagesløse personer.

Endvidere må man formentlig søge at definere begrebet „urimelig“. I fællesmærkelovgivningen opererer man med så ensartede tilfælde, at man nærmere måtte kunne afgøre i lovens tekst — eller i hvert fald nærmere antyde — hvad der skal forstås ved „urimelig“.

Ad § 7: Det er muligt, at man burde opstille en særlig formodningsregel for skaden, måske en berigelsesregel. Hverken 1. eller 2. stykke i varemærkelovforslagets § 38 er let anvendelige på tilfælde af de i fællesmærkelovens § 7 omhandlede arter. Man må vel trøste sig med, at erstatningsreglerne næppe er den vigtigste sanktion ved kræn-

kelse af fællesmærker. Indehavere af fællesmærker er formentlig først og fremmest interesserede i at gøre brug af forbudsreglen (eventuelt straffereglen) i § 37 i varemærkelovforslaget samt af forebyggelsesreglen i § 41.

Ad § 9, 2. stk.: Her henvises til Foreningens bemærkninger i skrivelsen af 26. september 1958 vedrørende varemærkelovforslagets § 47, 2. stk. Efter den dér anførte begrundelse bør i § 9, 2. stk. ordene „ovennævnte lov nr. 102 af 7. april 1936“ ændres til „hittidig lovgivning“. Jfr. i øvrigt bemærkningerne om sprogbrugen ovenfor ad § 4.

Endvidere bør ordet „først“ udgå af § 9, 2. stk.

Foreningen står gerne til disposition i videre drøftelser om lovforslaget og dets gennemførelse med handelsministeriet og med det udvalg i folketinget, som måtte blive nedsat.

Allerærbødigst

De Danske Patentagenters Forening
(Patentforeningen)

Knud Nørgaard,
formand.